Vera Faith Lord: «...δεν μου επιτράπηκε να θρηνήσω...»

Categories : ΒΙΟΗΘΙΚΗ

Date : 27 Σεπτεμβρίου, 2010

Συγγραφέας του κειμένου που ακολουθεί δεν είναι ο **π. Ιωάννης Μπρεκ**. Με την ευαισθησία όμως που τον διακρίνει στα **βιοηθικά ζητήματα**, το περιέλαβε στη σειρά των άρθρων του έτσι όπως αυτή παρουσιάζεται στο Ορθόδοξο αμερικανικό κοινό. Το παραθέτουμε αυτούσιο.

Η παρακάτω μαρτυρία δεν έχει ανάγκη από εξηγήσεις. Είναι μια από τις πιο εύγλωττες καταθέσεις των τελευταίων ετών πάνω στο κρίσιμο **ζήτημα των αμβλώσεων** και αξίζει την απερίσπαστη προσοχή μας.

***

Χαίρετε! Ὀνομάζομαι Vera Faith Lord. Διευθύνω τὴν "Alfa-Omega Life", τὴν Ὀρθόδοξη Ἀδελφότητα γιὰ τὴν Προστασία τῆς Ζωῆς.

Καθὼς σᾶς μιλῶ σήμερα, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ ἀντιπροσωπεύω ἑκατομμύρια ἀδελφές μου. Ἡ δική μας ἀδελφότητα δὲν εἶναι κάποια χαρούμενη συντροφιά. Εἴμαστε μητέρες ποὺ ἔχουμε διαπράξει ἄμβλωση καὶ εἶμαι ἐδῶ σήμερα γιὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου.

Ἡ κοινωνία ἕνα πράγμα μόνο μᾶς λέει: "Πρόκειται γιὰ τὸ σῶμα σας καὶ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ κάνετε τὴν ἐπιλογή σας". Κανεὶς δὲν μᾶς λέει τί θὰ μᾶς συμβεῖ μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπιλογή, ὅταν τὸ παιδί μας θὰ εἶναι νεκρό. Ἐλᾶτε μαζί μου τώρα, μέσα ἀπὸ ἕνα μαγικὸ καθρέφτη καὶ ἂς προχωρήσουμε στὰ μετὰ τὴν ἄμβλωση.

Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, τὸ μυριάκριβο ἀγόρι μου, ὁ Γαβριήλ, κλωτσοῦσε καὶ πιπίλιζε τὸ δάχτυλό του καὶ ἔκανε ὅλα ὅσα κάνει ἕνα ἀγέννητο παιδὶ τὴν 21η ἑβδομάδα τῆς ζωῆς του. Δὲν κατάφερε νὰ φθάσει στὴν 22η. Πέθανε.

Ἐπὶ δεκαεπτὰ χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τοῦ μωροῦ μου, δὲν μοῦ ἐπιτράπηκε νὰ θρηνήσω, νὰ πενθήσω ἢ ἀκόμα καὶ νὰ ἀναγνωρίσω ὅτι εἶχε πεθάνει. Πραγματικά, ἐνῶ ζοῦσα μὲ τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου του, ποτὲ δὲν μοῦ ἐπιτράπηκε οὔτε κἄν νὰ παραδεχτῶ ὅτι εἶχε κάποτε ζήσει. Τὴ φοβερὴ αὐτὴ καταδίκη μοῦ ἐπέβαλε καὶ ὁ ἑαυτός μου ἀλλὰ καὶ ἡ "πολιτικὰ ὀρθὴ" κοινωνία μας. Διότι, βλέπετε, ἤμουν ἐκεῖ ὅταν ὁ Γαβριὴλ πέθανε, ἐγὼ πλήρωσα γιὰ νὰ πεθάνει.

Τὸ μητρικὸ ἔνστικτο εἶναι ἰσχυρότερο καὶ ἀπὸ αὐτὸ τῆς ἐπιβίωσης. Ὑπάρχουν χιλιάδες διηγήσεις γιὰ μητέρες ποὺ θυσιάστηκαν γιὰ νὰ σώσουν τὰ παιδιά τους. Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ μητρικὸ ἔνστικτο, τὸ ἰσχυρότερο, τὸ πιὸ ἀκαταμάχητο ποὺ γνώρισε ποτὲ ἡ ἀνθρωπότητα, εἶναι ζωντανὸ καὶ παρὸν σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες εἴτε τὸ θέλουμε εἴτε ὄχι. Τὸ τί πιστεύουμε ἢ δὲν πιστεύουμε ἁπλὰ δὲν ἔχει καμιὰ σημασία. Κάποια μέρα μετὰ τὴν ἄμβλωση, τὸ μητρικὸ ἔνστικτο ἐμφανίζεται παντοδύναμο. Ἔρχεται μία στιγμή, μία φοβερὴ στιγμὴ ποὺ ὅλα μέσα μας γνωρίζουν ἀκριβῶς τί ἔχουμε κάνει. Ἄσχετα μὲ τὸ "πολιτικὰ ὀρθὸ" ὄνομά του, ἄσχετα πίσω ἀπὸ ποιὸν εὐφημισμὸ τὸ ἔχουμε κρύψει, ἐκείνη τὴ στιγμὴ ξέρουμε ὅτι ἔχουμε πάει κόντρα στὸν Θεὸ καὶ σ' ὅλη τὴ φύση καὶ ἔχουμε σκοτώσει τὸ ἴδιό μας τὸ βλαστάρι. Εἶναι σὰν νὰ βάζεις τὸ χέρι σου στὴ φωτιά. Κάθε κομμάτι τοῦ ἑαυτοῦ σου θέλει νὰ τιναχτεῖ καὶ νὰ τὸ βάλει στὰ πόδια. Καὶ αὐτὸ κάνουμε. Τὸ βάζουμε στὰ πόδια...

Μερικὲς ἀπὸ μᾶς περνᾶμε τὴν ὑπόλοιπη ζωή μας... τρέχοντας. Εἶναι τὸ Μετεκτρωτικὸ Σύνδρομο, τὸ χειρότερο αἴσθημα στὸν κόσμο. Γιατί ἂν μπορούσαμε νὰ ξεφύγουμε, θὰ ἦταν εὔκολο. Ἀλλὰ δὲν μποροῦμε. Καὶ ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἔχουμε ἕνα νεκρὸ μωρό. Ἀκριβῶς ὅπως μία γυναίκα ποὺ τὸ μωρό της πεθαίνει στὴν κούνια του ἀπὸ τὸ Σύνδρομο τοῦ Αἰφνίδιου Βρεφικοῦ Θανάτου. Τὸ γεγονὸς ὅτι συμμετείχαμε κι ἐμεῖς στὸν φόνο δὲν κάνει τὸ μωρό μας λιγότερο νεκρό. Ἂν κάποιος δικός σας πεθάνει, εἰδικὰ ἕνα βρέφος, καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ ἀποδεχτεῖτε τὸν θάνατο καὶ νὰ πενθήσετε, ἔχετε σοβαρὸ ψυχολογικὸ πρόβλημα. Αὐτὸ τὸ σοβαρὸ ψυχολογικὸ πρόβλημα εἶναι τὸ Μετεκτρωτικὸ Σύνδρομο.

Ἡ "σιωπηλὴ κραυγὴ" εἶναι ἕνα βίντεο γιὰ τὸ βρέφος ποὺ πεθαίνει καθὼς ἐκδιώκεται ἀπὸ τὴ μήτρα. Ἡ κραυγή του δὲν ἀκούγεται, καθὼς σιγὰ-σιγὰ πεθαίνει μέσα στὴν ἀγωνία. Εἴμαστε μετεκτρωτικὲς μητέρες, καὶ ζοῦμε κι ἐμεῖς μέσα στὴν ἀγωνία. Μόνο ποὺ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἁπλὰ σιωπηλές, εἴμαστε ἀόρατες. Καὶ κάποιες ἀπὸ μᾶς διπλὰ ἀόρατες, γιατί φαινομενικὰ εἴμαστε μιὰ χαρά. Καθεμιὰ μας ἐπέλεξε ἀπρόθυμα τὴν ἄμβλωση, γιὰ χίλιους δύο λόγους, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ χρειαστεῖ ν' ἀλλάξουμε τὴ ζωή μας. Καί, τί εἰρωνεία! Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ μωρὸ πέθανε, ἡ ζωή μας, μὲ χίλιους δύο τρόπους, δὲν εἶναι πιὰ ἡ ἴδια.

Βρισκόμαστε παντοῦ. Εἴμαστε γύρω σας. Ἀποτελοῦμε τὸ 43% τῶν γυναικῶν ἡλικίας κάτω τῶν σαράντα πέντε στὶς ΗΠΑ σήμερα. Εἴμαστε οἱ μητέρες καὶ οἱ ἀδελφές σας, οἱ ἀδελφὲς καὶ οἱ γυναῖκες σας, οἱ συνάδελφοι καὶ οἱ φίλες σας. Εἴμαστε τόσο

πολλὲς καὶ ἐδῶ μαζί σας σήμερα. Γνωρίζετε ὁπωσδήποτε κάποιαν ποὺ ἔχει κάνει ἔκτρωση - καὶ οἱ στατιστικὲς λένε ὅτι πιθανότατα ξέρετε περισσότερες ἀπὸ μία. Ἂν νομίζετε ὅτι δὲν ξέρετε μία γυναίκα ποὺ νὰ ἔχει κάνει ἔκτρωση, εἶναι γιατί δὲν ξέρετε ἀκόμη ποιὰ εἶναι.

Ὅταν κάποιος καταδικαστεῖ σὲ ἰσόβια φυλάκιση, τὸ γεγονὸς ὅτι μπῆκε φυλακὴ τὰ ἀλλάζει ὅλα γιὰ πάντα - γιὰ τὸν ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς δικούς του. Καθεμιὰ ποὺ "ἐπιλέγει" νὰ πάει κόντρα στὴ φύση καὶ νὰ σκοτώσει τὸ ἴδιο της τὸ παιδὶ καταδικάζει τὸν ἑαυτό της ἰσόβια στὸ "κελὶ" τῆς ἀπομόνωσης ποὺ λέγεται Μετεκτρωτικὸ Σύνδρομο. Μὲ τὸ νὰ ἀρνεῖται ὅτι εἶναι φυλακισμένη δὲν σημαίνει ὅτι καὶ τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς δὲν ὑπάρχουν!

Μία μόνον εἶναι ἡ ἔξοδος - ἡ ἰαματικὴ διαδικασία ποὺ τελικά μᾶς ἐλευθερώνει. Ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα βήματα στὴ μετεκτρωτικὴ θεραπευτικὴ διαδικασία εἶναι νὰ ὀνομάσεις τὸ παιδὶ ποὺ πέθανε καὶ τελικὰ νὰ μπορέσεις νὰ πενθήσεις τὸν θάνατό του. Ὀνόμασα τὸν δικό μου γιὸ Γαβριὴλ καὶ θὰ περάσω τὴν ὑπόλοιπη ζωή μου μιλώντας στὸν κόσμο γι' αὐτὸν καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ ἑκατομμύρια γυναῖκες σὰν κι ἐμένα.

Ἕνα χρόνο ἀφοῦ ξεκίνησε ἡ διαδικασία τῆς ἴασης, εἶδα μία νεαρὴ γυναίκα ποὺ περνοῦσε δίπλα ἀπὸ μιὰ πόρτα κρατώντας στὴν ἀγκαλιὰ τὸ ἀγοράκι της, ἑνὸς χρόνου περίπου. Πήγαινε πολὺ κοντὰ στὴν πόρτα καὶ τὸ παιδὶ χτύπησε τὸ κεφάλι του. Ἔβαλε τὰ κλάματα. Ἡ μητέρα του τὸν ἀκούμπησε κάτω ὄρθιο, γονάτισε δίπλα του καὶ τρίβοντας τὸ κεφαλάκι του, τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τοῦ ἔλεγε: "Ἡ μανούλα στενοχωριέται ποὺ χτύπησες τὸ κεφάλι σου". Τὸ πιτσιρίκι σταμάτησε ἀμέσως. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν σκέφτηκα τίποτε, μοῦ ἐντυπώθηκε ὅμως ἡ σκηνή. Ὀκτὼ ὧρες ἀργότερα, βρισκόμουν γονατιστὴ στὸ πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ μου. Ὁ γοερός μου θρῆνος τράνταζε τὸ σῶμα μου. Μιλοῦσα στὸν γιό μου καὶ ἔλεγα "Γαβριήλ, ἡ μαμὰ λυπᾶται - ἡ μαμὰ λυπᾶται τόσο πολύ...". Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστεῖτε τί σημαίνει...

Τώρα, λοιπόν, ξέρετε τὸ μικρὸ βρώμικο μυστικὸ ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴ λέξη "ἐπιλογή". Τὸ μωρὸ δὲν εἶναι τὸ μόνο ποὺ πεθαίνει. Μαζί του πεθαίνουν μεγάλα κομμάτια ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς μητέρας.

Φαίνομαι σήμερα νὰ στέκομαι μόνη μου ἐδῶ ἐνώπιόν σας. Δὲν εἶμαι μόνη. Ἂν κοιτάξετε μὲ τὰ μάτια τῆς καρδιᾶς σας, θὰ δεῖτε κι ἕνα ψηλὸ ὄμορφο δεκαεννιάχρονο παλικάρι νὰ στέκεται δίπλα μου. Λέγεται Γαβριὴλ καὶ εἶναι ὁ νεαρὸς ποὺ θὰ εἶχε γίνει μόνο καὶ μόνο ἂν ἡ μητέρα του τοῦ εἶχε ἐπιτρέψει νὰ ζήσει. Τὰ λόγιά μου εἶναι τὸ μνημόσυνο ποὺ κάνει ἡ μητέρα του, ποὺ θὰ τὸν ἀγαπᾶ γιὰ μιὰ αἰωνιότητα.

(Απόσπασμα από το βιβλίο «Στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ: Κείμενα πίστης

καὶ ἐλπίδας», ἐκδ. Ἐν Πλῷ 2009, Σελ. 163-168)

(Πηγή: "Αγία Ζώνη")